RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 74.397 van 23 juni 1998
in de zaak A. 77.649/XII-1092.

In zake : Alain VANDEN HOLE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. VANHAESENDONCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Guldenvlieslaan 77, bus 6

tegen :

1. de stad RONSE,
2. de stad RONSE, vertegenwoordigd door de burgemeester,

beiden woonplaats kiezend bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te GENT,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Alain VANDEN HOLE op 24 februari 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 9 februari 1998 van de gemeenteraad van Ronse waarbij hij bij tuchtmaatregel wordt afgedankt als vrijwilliger-officier-dienstchef van het brandweerkorps;

Gezien het op 6 maart 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 mei 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. VANHAESENDONCK Jr., die loco Advocaat R. VANHAESENDONCK verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. LEFRANC, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het, wat het beschikkend gedeelte betreft, eensluidend advies van Auditeur B. THYS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is officier-dienstchef bij de brandweerdienst van de stad Ronse. Hij is er brandweerman-vrijwilliger. Zijn dienstverbintenis als vrijwilliger is laatst vernieuwd met ingang van 1 december 1993 en eindigt op 1 december 1998.

1.2.1. In het 18 september 1997 gedagtekende eindverslag "van het door de Gouverneur gelaste onderzoek betreffende de sinds enkele jaren aanslepende moeilijkheden in het brandweerkorps van Ronse" wordt het historisch kader van de problematiek als volgt geschetst:

"De aan de gang zijnde moeilijkheden dateren reeds van ongeveer twee jaar terug, toen een klachtenstroom op gang kwam, hoofdzakelijk gericht tegen de huidige bevelhebber, de heer Alain Vanden Hole en de wijze waarop deze het korps leidt (of soms niet leidt).

Op initiatief van de Gouverneur werd door de brandweerinspectie een onderzoek ingesteld en werden door bemiddeling van de burgemeester van Ronse eind 1995 verzoeningsvergaderingen belegd en afspraken gemaakt. Het verhoopte resultaat bleef echter uit. Integendeel, de toestand escaleerde verder en leidde tot het ontslag, in het voorjaar van ’96, van een twintigtal leden van de brandweerdienst, waaronder de tweede (en naast de commandant enige) officier.

De toestand kwam daarmee niet tot rust. De klachtenstroom hield aan, zowel uit middens van de uit dienst getreden brandweermannen (die inmiddels een feitelijke vereniging oprichtten), als uit het brandweerkorps zelf.

Aangezien de diverse verzoeken, gericht aan het gemeentebestuur, om de toestand te onderzoeken en maatregelen te treffen, blijkbaar weinig effect opleverden, kwam de Gouverneur eind ’96 tot de conclusie dat de wedergezondmaking van, en zo mogelijk de verzoening binnen het korps, niet mogelijk was zonder een diepgaand onderzoek van de structuur en het functioneren van het korps.
Begin ’97 werd tot dit onderzoek opdracht gegeven, onderzoek dan diende uitgevoerd met bijstand van de brandweerinspectie èn met de (noodzakelijke) instemming van het gemeentebestuur.

Bovenvermeld uitgangspunt leidt tot ondermeer volgende aflijning van de onderzoeksopdracht : de opdracht heeft essentiëel de wedergezondmaking van het brandweerkorps op het oog en moet dus resulteren in voorstellen tot maatregelen daartoe. Het onderzoek heeft geen tuchtrechtelijk karakter, ook al gaat het noodzakelijkerwijze over personen en hun wijze van functioneren en optreden. Het onderzoek mag trouwens dergelijk karakter niet hebben, aangezien de tuchtrechtelijke bevoegdheid bij het gemeentebestuur berust, dat zelf, autonoom beslist over eventuele procedures en zelf het desbetreffend onderzoek moet voeren".

1.2.2. Op 25 september 1997 bezorgt de gouverneur dat verslag aan de burgemeester van Ronse. Het bevat een aantal vaststellingen, conclusies en voorstellen voor de

toekomst, opgesteld met inachtneming van "alle sinds ’95 ingediende klachten" betreffende de brandweerdienst.

Wat de "vaststellingen" betreft worden de onderzochte tekorkomingen en feiten die op "de bevelhebber" (verzoeker) betrekking hebben, gesynthetiseerd in een aantal verwijten die evenwel niet altijd met concrete verwijzingen worden gestaafd. De vijf volgende verwijten worden vermeld:

> "* favoritisme ten voordele sommige leden van het korps, inzonderheid zijn zoon, Philippe Vanden Hole; andere leden van het korps worden systematisch gediscrimineerd;
> * gebrek aan openheid: het achterhouden van documenten, informatie en verslagen van vergaderingen, geen -of onvolledig- inzage geven van de toestand van de brandweerkas;
> * inbreuken op de tucht: het niet eerbiedigen van het verbod om leveringen te doen aan de brandweerdienst; het tolereren van tuchtinbreuken of insubordinatie door ondergeschikten;
> * onvoldoende oog te hebben voor de gebrekkige operationaliteit van het korps, die voortvloeit uit een tekort aan inzetbare manschappen: inadequaat oefenen, alarmeren en inzetten van materieel;
> * deloyaal gedrag jegens het gemeentebestuur, door het niet of onvolledig uitvoeren van instructies".

De "Algemene conclusies" van het verslag (p. 12) vangen aan met volgende vaststelling: "De verantwoordelijkheid voor de ernstige malaise in het brandweerkorps van Ronse is, zoals hierboven blijkt, niet eenduidig." Er wordt dan verwezen naar de rol van het gemeentebestuur ("jarenlang gebrek aan sturing en controle") en naar de "aangehouden hetze tegen de bevelhebber (door) de groep gewezen brandweermannen". Met inachtneming van die nuances wordt dan vermeld dat "de korpsleiding in gebreke is gebleven". Verzoeker wordt wel voorgesteld als een man met "kwaliteiten", o.m. de "uitstekende onderhoudsstaat van het rollend materieel en van het brandweerarsenaal" en het "zuinig omspringen met de beschikbare middelen", er wordt ook verwezen naar "de niet-gemakkelijke omstandigheden

(waarin hij) is aangetreden" en de onderbezetting van het korps, maar dan volgen de verwijten: "Het belangrijkste probleem waarmee de korpsleiding te kampen heeft is het vinden van een gepaste stijl van leiding geven. Waar de bevelhebber hoog scoort voor zin voor orde en onderhoud van materieel (en tot op zekere hoogte voor administratie en organisatie) heeft hij duidelijk te weinig oog voor het correct omgaan met zijn manschappen en het middenkader." Dat verwijt wordt dan in een aantal aspecten opgesplitst: gebrek aan vermogen tot delegatie, gebrek aan openheid, favoritisme van getrouwen en voorkeursbehandeling van zijn zoon, misplaatst gedrag ter gelegenheid van zijn optreden in het "comité van advies", het "niet optreden tegen brutaliteiten door Sgt. Vanden Hole" en het "tolereren van racistische uitspraken in het tijdschrift van de vriendenkring" en het persoonlijk menselijk falen, inzonderheid "brutaliteiten" waaraan hij zich zelf schuldig zou hebben gemaakt.

Wat de "voorstellen" betreft wordt er m.b.t. de korpsleiding aanbevolen (p. 28) dat "de bevelhebber zijn leidersschap drastisch zal moeten herzien" in die zin dat "hij zal moeten leren omgaan met begrippen als delegatie, motivatie, communicatie en openheid" en dat uit het gebrek aan bereidheid van verzoeker om het veranderingsproces tot een goed einde te brengen "evident de passende conclusies (moeten) worden getrokken".

1.3. Op 15 oktober 1997 keurt de gouverneur de overeenkomst goed die door het gemeentebestuur van Ronse werd gesloten met het gemeentebestuur van Oudenaarde en waarbij de bescherming van het grondgebied van Ronse tijdelijk - ingevolge de onmogelijkheid van de brandweerdienst van Ronse om zijn wettelijke en reglementaire verplichtingen te vervullen - wordt overgedragen aan de brandweerdienst van Oudenaarde.

1.4. Met een brief van 16 oktober 1997 deelt de burgemeester van Ronse aan verzoeker mede dat hij "in het raam van de tegen (hem) geformuleerde klachten" met onmiddellijke ingang gedurende vier maanden bij ordemaatregel preventief wordt geschorst en dat deze maatregel is gesteund "op zware tekortkomingen in de manier van leiding geven en op insubordinatie ten aanzien van de Burgemeester" waardoor zijn aanwezigheid "onverenigbaar is met de goede werking van de dienst".

Na verzoeker op 24 oktober 1997 te hebben gehoord, beslist de burgemeester op 3 november 1997 zijn beslissing tot preventieve schorsing van verzoeker te handhaven.

De gemeenteraad van Ronse bekrachtigt op 17 november 1997, na verzoeker nogmaals te hebben gehoord, de beslissingen van 16 oktober 1997 en 3 november 1997 van de burgemeester.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde beveelt evenwel op 19 januari 1998 de schorsing van de beslissingen van de burgemeester en van de gemeenteraad.

1.5.1. Met een brief van 26 januari 1998, die door verzoeker een dag later in ontvangst wordt genomen, roepen de burgemeester en de stadssecretaris verzoeker op voor de gemeenteraadszitting van 9 februari 1998, ten einde er in zijn middelen van verdediging te worden gehoord over de "tuchtrechtelijke feiten" die hem als officier-dienstchef van de brandweerdienst van Ronse worden ten laste gelegd en "die blijken uit het gevoegde verslag van de burgemeester aan de gemeenteraad".

1.5.2. Het bedoelde verslag van de burgemeester aan de gemeenteraad behandelt in een hoofdstuk B "het functioneren van de officier-dienstchef in het vrijwillig brandweerkorps naar aanleiding van het provinciaal doorlichtingsrapport". Er wordt in dat hoofdstuk (punt 3) verwezen naar de "vijf verwijten die (in het

doorlichtingsrapport) elk afzonderlijk op een grondige wijze werden onderzocht en tot de volgende bevindingen hebben geresulteerd". De sub 1.2.2. vermelde synthese-punten worden daar letterlijk overgenomen met, voor ieder ervan, de herhaling van de passages uit het door-lichtingsverslag waarin dat aspect van de zaak aan de orde was gesteld en waarop de doorlichtingscommissie haar conclusies gebaseerd had. Er wordt geen melding gemaakt van of geen bijkomende bewijsvoering geleverd van schuldig gedrag van verzoeker met betrekking tot de concrete feiten waarop het doorlichtingsrapport gesteund was. In hetzelfde hoofdstuk (punt 4) wordt ook inge-speeld op de door de gouverneur in de brief van 25 september 1997 aan de burgemeester gedane mededeling -brief waarbij het doorlichtingsverslag wordt doorge-stuurd-, luidend als volgt:

> "Tot slot deel ik U mede dat uit mij bezorgde informatie blijkt dat de toestand verder blijft escaleren en dat bepaalde elementen uit het korps de nieuw aangestelde beroepsonderluitenant viseren en hem op totaal onaanvaardbare manier behandelen, wellicht in de hoop om hem dermate te ontmoedigen dat hij het korps weer verlaat. Indien deze berichten correct zijn bevestigen zij niet alleen de conclusies in het rapport aangaande vooral de wijze waarop het korps wordt geleid, maar versterken zij deze verder en nopen zij tot ingrijpende en dringende maat-regelen".

Die mededeling wordt in het verslag, met verwijzing naar een "bevestigend verslag" van 1 oktober 1997 van de beroepsonderluitenant aldus verwerkt dat "de officier-dienstchef" niet is opgetreden tegen een verder escalerende toestand en dat verzoeker, "daarover onder-vraagd op 6 oktober 1997 door de burgemeester", de diverse problemen uit dat verslag van de beroepsonder-luitenant "wegwuifde", dat hij geen intern onderzoek heeft ingesteld en dat die feiten geen aanleiding zijn geweest tot "hiërarchisch optreden". In een laatste punt (punt 5) van dat hoofdstuk wordt vastgesteld dat verzoeker "geen enkele wil aan de dag gelegd (heeft)" om

het in de conclusie van het doorlichtingsverslag geformuleerde vereiste om zijn "leiderschapsstijl drastisch (te) herzien" in de praktijk te brengen.

In een hoofdstuk C van het verslag wordt dan uiteengezet dat het doorlichtingsverslag en de vaststelling dat de toestand in het korps verder is blijven escaleren de burgemeester gebracht heeft tot een tuchtonderzoek "waaruit de volgende tuchtrechtelijke feiten en kennelijk wangedrag van de officier-dienstchef blijken:

> "1. Favoritisme ten voordele van sommige leden van het korps; andere leden van het korps worden systematisch gediscrimineerd.
> 2. Gebrekkige leiding, het tolereren van tuchtinbreuken of insubordinatie door ondergeschikten, defficiënt bestuur.
> 3. Administratief wanbeheer, boycotacties.
> 4. Onvoldoende oog hebben voor de gebrekkige operationaliteit van het korps, die voortvloeit uit een tekort aan inzetbare manschappen, inadequaat oefenen, alarmeren en inzetten van materieel.
> 5. Deloyaal gedrag jegens het brandweerkorps en de leiding ervan, jegens het gemeentebestuur, het niet of onvolledig uitvoeren van instructies".

Bij elke tenlastelegging is een lijst opgenomen van stukken die volgens de burgemeester het bewijs inhouden van de feiten en die opgenomen werden in het tuchtdossier dat ter inzage van verzoeker was.

Het tuchtverslag van de burgemeester bevat tenslotte ook het voorstel aan de gemeenteraad om verzoeker wegens "kennelijk wangedrag" en "miskenning van de tucht" tuchtrechtelijk af te danken.

1.6.1. Met een aangetekende brief van 5 februari 1998 vraagt verzoeker met aandrang aan de burgemeester dat de hoorzitting in het openbaar zou plaatshebben en dat op zijn minst Marcel POT, vrijwillig-sergeant-majoor bij de brandweer van Ronse, Filip HANTSON,

beroepsonderluitenant bij de brandweer van Ronse, en de burgemeester zelf, als getuigen zouden worden gehoord.

1.6.2. Met een dienstnota van 6 februari 1998 geeft de burgemeester aan de officier-dienstchef van de brandweer van Oudenaarde, waaronder het korps van Ronse ressorteert, de opdracht om Marcel POT en Filip HANTSON op 9 februari 1998 vanaf 18.30 uur ter beschikking te houden om eventueel als getuige te worden gehoord.

1.7. Op 9 februari 1998 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, door de gemeenteraad in besloten vergadering gehoord. De raadsman dient een verweernota in. Het verhoor vangt aan om 22.35 uur en eindigt omstreeks 02.25 uur. Na het verhoor wordt een proces-verbaal opgesteld van de afgelegde verklaringen, maar verzoeker en zijn raadsman wensen niet te wachten tot zij het stuk kunnen ondertekenen. Zij vragen dat het hun zou worden toegestuurd.

1.8. De gemeenteraad beslist vervolgens, nog tijdens dezelfde zitting, met vijftien stemmen voor, twee tegen en drie onthoudingen verzoeker met onmiddellijke ingang af te danken en zijn dienstnemingscontract te beëindigen.

1.9. Op 13 februari 1998 wordt aan verzoeker het proces-verbaal van het verhoor overhandigd. Hij deelt op 18 februari 1998 zijn opmerkingen mede.

Op 16 februari 1998 wordt aan verzoeker een afschrift overhandigd van het tuchtbesluit van 9 februari 1998 van de gemeenteraad.

1.10. Op 18 maart 1998 keurt de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen het tuchtbesluit van 9 februari 1998 van de gemeenteraad van Ronse goed.

2. Overwegende dat de raadsman van de verwerende partijen met recht vraagt dat de burgemeester van de stad Ronse als verwerende partij buiten de zaak zou worden gesteld; dat immers in een geding voor de Raad van State de verwerende partij altijd een rechtspersoon is, te dezen de stad Ronse; dat, indien de rechtspraak aanneemt dat, in gevallen waarin een orgaan van een rechtspersoon opgetreden is in de uitoefening van een specifieke bevoegdheid, de rechtspersoon vertegenwoordigd wordt door dat orgaan, dat dus het best geplaatst is om zich ter zake te verdedigen, vastgesteld moet worden dat in dit geval geen beslissing van de burgemeester van de stad Ronse in het geding is;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel onder meer de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, inzonderheid de schending van de op het bestuur rustende zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding, doordat de gemeenteraad geweigerd heeft in te gaan op zijn verzoek om getuigen te horen zonder die weigering afdoende te verantwoorden; dat hij dienaangaande betoogt dat de verwijzing naar de in het dossier berustende schriftelijke verklaringen van Pot en Hantson die weigeringsbeslissing niet kunnen dragen omdat "uit de hoorzitting blijkt dat men zich serieuze vragen diende te stellen over de objectiviteit en de authenticiteit van de schriftelijke verklaringen waarop het tuchtsverslag (van de burgemeester) steunde zodat de

gemeenteraad, door een dergelijk getuigenverhoor a fortiori te verwerpen, zich niet zorgvuldig heeft gedragen om alle omstandigheden te weten te komen met de ware toedracht der feiten"; dat hij in het achtste middel de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van "verbod van vooringenomenheid en onpartijdigheid" doordat onder meer de beslissing "niet is gesteund op concrete feitenvinding, doch op schriftelijke klachten van de heren Bral, Pot en Hantson, alsook zich zou steunen op het provinciaal doorlichtingsrapport dat op haar beurt enkel de getuigenissen van de heren Bral, Pot en Hantson in haar verslag betrekt en op de nota's van een niet nader genoemde 'beroepsofficier-dienstchef'" terwijl de gemeenteraad had moeten steunen op "concrete feiten die ze zelf aan de realiteit dient te toetsen en niet op georchestreerde klachten van voornoemde personen"; dat hij in het twaalfde middel onder meer de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert doordat de bestreden beslissing niet in verhouding staat tot "de 'bewezen' feiten" omdat het tuchtverslag van de burgemeester gesteund was "op een persoonlijke vete met verzoeker" en omdat niet blijkt waarom de gemeenteraad het noodzakelijk acht "de zwaarste straf" op te leggen;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot die middelen antwoordt wat volgt: verzoeker heeft nooit uiteengezet om welke reden hij bepaalde getuigen wenste te laten horen, hij toont niet aan waarom zou kunnen worden getwijfeld aan de objectiviteit en de authenticiteit van de verklaringen waarop het tuchtverslag gesteund is, hij heeft nooit gevraagd om de nieuwe officier-dienstchef BRAL als getuige op te roepen, hij weerlegt de geschreven verklaringen van M. POT niet en de vraag om M. POT als getuige te horen was, naar luid van de verklaring van verzoekers raadsman aan de gemeenteraad, niet ingegeven om "het tegendeel van de hem ten laste gelegde feiten te bewijzen, maar

enkel om deze getuige te ’confronteren’"; verzoeker heeft nagelaten om "de feiten die o.m. gesteund zijn op schriftelijke verklaringen van dhr. M. POT (...) te weerleggen"; het "tuchtverslag is duidelijk en onmiskenbaar gebaseerd op concrete feiten die gesitueerd zijn naar plaats, tijd en aard" en het kan aan de verwerende partij niet ten kwade geduid worden dat verzoeker gemeend heeft zich bij zijn verschijning voor de gemeenteraad te kunnen beperken tot een verweer "over een paar concrete feiten"; de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het bewijs van de feiten, betrokken op "met elkaar overeenstemmende stukken in het tuchtdossier" geven er voldoende blijk van dat het zorgvuldigheidsbeginsel noch het beginsel van de onpartijdigheid of verbod van vooringenomenheid, noch het evenredigheidsbeginsel geschonden is;

4.3.1. Overwegende dat de tuchtvervolging die tegen verzoeker ingespannen is, onmiskenbaar verband houdt met het verslag van doorlichting van de stedelijke brandweerdienst dat bij brief van 25 september 1997 aan de burgemeester van Ronse bezorgd is; dat de conclusies van dat verslag dan ook niet uit het oog mogen verloren worden bij de beoordeling van de gegevens van de onderhavige zaak;

Overwegende dat dat doorlichtingsverslag, dat opgevat is als een algemene diagnose van de dienst, expliciet elke tuchtrechtelijke verantwoordelijkheid terzijde laat; dat er wel uit blijkt dat er in het korps een diepe malaise heerst maar ook dat aan de ene kant de verantwoordelijkheid voor die malaise "niet eenduidig" is, in die zin dat "het gemeentebestuur (...) zeker niet vrijuit (gaat)" wegens "gebrek aan sturing en controle", dat "het niet geheel duidelijk (is) of de groep gewezen brandweermannen rond Dhooge en Van Butsele wel volledig vrijuit gaan", hetgeen dan, mede in acht genomen "de rol van Marcel Pot" ter zake, aanleiding geeft tot "niet

onbelangrijk(e) reserves" en dat aan de andere kant verzoeker onmiskenbare kwaliteiten bezit en zich kan beroepen op verzachtende omstandigheden: er is de vaststelling van het goed onderhouden materieel en arsenaal; er is zijn zuinig beleid; hij is "in niet-gemakkelijke omstandigheden" aangetreden en heeft blijk gegeven van de bedoeling om het korps om te vormen "van een nauwelijks gestructureerde en geleide vriendenkring tot een meer gestroomlijnd korps"; dat het doorlichtingsverslag, wat verzoekers aandeel in de malaise betreft, uiteenzet dat "de korpsleiding zelf in gebreke is gebleven" op het stuk van "de gepaste stijl van leiding geven" en met name het "correct omgaan met zijn manschappen en het middenkader" en dat het in de geformuleerde voorstellen wel een drastische wijziging in de "leiderschapsstijl" (bedoeld wordt: "leren omgaan met begrippen als delegatie, motivatie, communicatie en openheid") van verzoeker vooropstelt, zulks onder de nauwgezette controle van het gemeentebestuur en met de dreiging dat indien verzoeker daartoe niet de nodige bereidheid aan de dag legt, "daar evident de passende conclusies uit worden getrokken";

Overwegende dat het doorlichtingsverslag aldus kan gelezen worden dat verzoeker bij het leiden van het brandweerkorps een aantal misslagen begaan heeft -die mogelijk vragen doen rijzen bij zijn beroepsbekwaamheid bij het leiden van het korps- maar dat hij niet alléén verantwoordelijk is voor de onmiskenbaar bestaande malaise in het korps; dat hij in elk geval op grond van dat verslag niet persoonlijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor elke disfunctie die bij de werking van de brandweerdienst vastgesteld is geworden en dat er zeker geen uitspraak wordt gedaan over de schuld van verzoeker bij de concrete feiten die hem op grond van datzelfde verslag ten laste zouden kunnen worden gelegd; dat een positief antwoord op die schuldvraag nochtans voor een bestuur de absolute voorwaarde is om tuchtrechtelijk te kunnen optreden;

4.3.2. Overwegende dat het genuanceerde doorlichtingsverslag de verwerende partij niet moest beletten in dat verslag een aantal feiten te ontdekken die zij als een tuchtfeit aan verzoeker ten laste kon leggen; dat het in dat geval evenwel aan de verwerende partij toekwam het precieze bewijs te leveren van concrete misdragingen en van de schuld van verzoeker voor die misdragingen;

4.3.3. Overwegende dat te dezen de verwerende partij een andere houding aangenomen heeft; dat het verslag van de burgemeester op grond waarvan de onderhavige tuchtvervolging gevoerd is, de verwijten die de doorlichtingscommissie bij de aanvang van haar werkzaamheden lastens verzoeker had onderkend, overneemt, in wezen als een vaststelling en dus niet meer als tuchtrechtelijke verwijten waaromtrent hij concrete bewijzen wil aanbrengen; dat de burgemeester in punt C van zijn verslag een parallelle tuchtrechtelijke kwalificatie opzet ("volgende tuchtrechtelijke feiten") en voor elk van die feiten steun zoekt in een aantal stukken;

4.3.4. Overwegende dat, in het kader van de sub 4.1. vermelde middelen, en in acht genomen de omstandigheid dat het doorlichtingsverslag het voortzetten van de activiteiten van verzoeker geenszins verhinderde en, wat meer is, dat het zelfs een aantal mogelijkheden vooropstelde die een uitzicht op sanering van de dienst konden op gang brengen (het stopzetten van de klachtenregen en van het doen uitlekken van interne problemen; het aantrekken van een gespecialiseerd consultant; het geven van meer dan administratieve verantwoordelijkheid aan de beroepsonderluitenant), de vraag rijst of de verwerende partij in de stukken naar welke de burgemeester verwijst een voldoende grondslag kon vinden om de misdragingen die eruit blijken en de schuld van verzoeker daaraan bewezen te vinden en om hem daarvoor tuchtrechtelijk te ontslaan;

Overwegende dat in de huidige stand van de rechtspleging de Raad van State vaststelt dat een belangrijk deel van de stukken waarop de burgemeester steunt, klachten zijn "van een lid van het brandweerkorps"; dat de stukken die onder die noemer in de inventaris van het tuchtdossier opgenomen zijn betrekking blijken te hebben op uiteenzettingen van sergeant-majoor Marcel POT, die ofwel in een maandelijks activiteitenverslag ofwel in afzonderlijke brieven aan de burgemeester en de provinciegouverneur uitgebreid (en niet altijd even relevante) bedenkingen maakt over de naar zijn oordeel onbehoorlijke werking van de brandweerdienst en de centrale plaats daarin van verzoeker; dat Marcel POT in het doorlichtingsverslag aangemerkt is als een persoon tegenover wiens verklaringen een zekere reserve niet ongepast werd geacht, inzonderheid gelet op zijn eerder onduidelijke opstelling tegenover de onverschillen tussen de verschillende tendensen die binnen het brandweerkorps zijn ontstaan; dat bovendien de burgemeester in zijn tuchtverslag nalaat de klachten van POT derwijze in verband te brengen met de conclusies van het doorlichtingsverslag dat eruit blijkt dat de aangebrachte feitelijke gegevens het bewijs inhouden dat nu reeds de houding van verzoeker de tenuitvoerlegging van het doorlichtingsverslag onmogelijk maakt of zelfs maar vrijwillig belemmert; dat om die reden de Raad van oordeel is dat die klachten niet zonder meer voor waarheid kunnen worden aangenomen of dat zij in elk geval in een specifieke context moeten gezien worden, welke los staat van de vraag of verzoeker de tenuitvoerlegging van de conclusies van het doorlichtingsverslag in de weg staat en in welke mate hij daar schuld aan heeft; dat het derhalve wel degelijk nuttig had kunnen zijn indien de gemeenteraad de genoemde brandweerman als getuige voor zich had laten verschijnen teneinde verzoeker toe te laten de gemeenteraadsleden ervan te overtuigen dat de verklaringen van Marcel POT niet

zonder meer als een bewijs van tuchtfeiten gepleegd door verzoeker kon worden aanvaard;

Overwegende daarenboven dat, in de mate dat de burgemeester in zijn verslag verwijst naar aanklachten geformuleerd door hetzij de beroepsonderluitenant hetzij de voorlopig aangestelde officier-dienstchef BRAL, de Raad van State in dat verslag tevergeefs zoekt naar het bewijs van de persoonlijke schuld van verzoeker aan de door hen geschetste feiten; dat, immers, verzoeker niet zonder meer tuchtrechtelijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor alles wat misloopt in het korps;

4.3.5. Overwegende dat de Raad van State in de huidige stand van de rechtspleging, inzonderheid rekening houdend met de sub 4.3.4. vermelde gegevens die hem als doorslaggevend voorkomen en acht slaande op het feit dat de tuchtvordering tegen verzoeker opgestart is op een ogenblik dat het doorlichtingsverslag, dat de sanering van de brandweerdienst onder het bevel van verzoeker niet onmogelijk achtte, nog geen begin van uitvoering had gekregen, van oordeel is dat de burgemeester en dus ook de gemeenteraad over onvoldoende concrete gegevens beschikten om verzoeker nu reeds tuchtrechtelijk te vervolgen en in elk geval om hem tuchtrechtelijk uit de dienst te verwijderen; dat de bovenvermelde middelen ernstig worden bevonden;

5. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat verzoeker terecht verwijst naar zijn "hiërarchisch hoge positie in het brandweerkorps", naar het bestaan van een ernstig moreel nadeel ten gevolge van de schandvlek die de tuchtmaatregel op hem legt en naar de vrees voor verdere ondermijning van zijn gezag en aanzien wanneer de beslissing niet geschorst wordt;

6.1. Overwegende dat de verwerende partij aan de Raad van State vraagt om aan belangenafweging te doen; dat zij dienaangaande uiteenzet wat volgt:

> "Het nadeel dat door de stad zal worden geleden bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van het tuchtbesluit is onnoemelijk veel groter dan het ingeroepen nadeel van de verzoeker. Het provinciaal doorlichtingsrapport toont genoegzaam aan dat het brandweerkorps in een diepe malaise is geraakt waaraan verzoeker schuld heeft. Schuld die hij blijkens zijn houding tot op heden niet wil aanvaarden. De verzoeker in die omstandigheden terug in het korps opnemen zal onherstelbare schade toebrengen aan het brandweerkorps, de stad en zijn bevolking";

6.2. Overwegende dat de Raad van State niet ingaat op de vraag om de belangen van verzoeker te doen wijken voor de belangen die de verwerende partij hier voorstaat en die erop gericht zijn de belangen van het korps te vrijwaren door, voorlopig tot aan de uitspraak over de vernietiging, niet te hoeven een korpsoverste in dienst te houden die verantwoordelijk is voor de malaise in het korps; dat die motieven niet overtuigen; dat immers het provinciaal doorlichtingsverslag zelf niet uitsluitend verzoeker verantwoordelijk acht voor de malaise, maar dat het ook anderen en met name het gemeentebestuur een zekere verantwoordelijkheid toebedeelt en dat datzelfde verslag zelfs uitdrukkelijk uiteenzet onder welke omstandigheden en voorwaarden het korps verder onder de leiding van verzoeker kan functioneren; dat het voordeel dat artikel 17 van de Raad van State-wet toekent aan een belanghebbende die ernstige middelen aanvoert en die een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst niet terzijde geschoven kan worden door alleen maar de vrees voor enige verstoring in de werking van de openbare dienst; dat zulks enkel kan in de mate dat aangetoond wordt dat de verstoring ernstig en onherroepelijk zal zijn indien de bestreden beslissing voorlopig ten uitvoer wordt gelegd;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 9 februari 1998 van de gemeenteraad van Ronse waarbij Alain VANDEN HOLE bij tuchtmaatregel wordt afgedankt als vrijwilliger-officier-dienstchef van het brandweerkorps.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig juni 1900 achtennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **J. BORRET.**